

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἐσένα πού σέ γνώρισα παιδάκι,
—παιδάκι ἐγὼ καὶ φίλος μπιστεμένος—
κι ἀξέχαστο μὲ πότισες φαρμάκι,
κυλώντας με στὸ δόλο κομψασμένος
μ' ἓνα μαῦρο στὴ ζήση μου χιράκι.
Ἐσένα πού ὅλος σου εἶτανε δοσμένος
ὁ κόσμος, στὴ χαρὰ καὶ στὸ μεράκι,
κ' εἴσουν τότ' ἓνας νιὸς κελαιδισμένος,
ἔτοιμος στὰ μεγάλα γιὰ νὰ δράμης,
—ὦ σήμερα πῶς ἀξαφνα στὸ δρόμο
συντριμένο σ' ἀντίκρουσα, μὲ τρόμο,
ἀνήμπορο ἓνα βῆμα γιὰ νὰ κάμης...
Μὰ δὲν εἶχα ἓνα δάνρι, νὰ μπορέσω
γιὰ νὰ κλάψω ἄλλο πιά, νὰ σέ πονέσω.

ΩΡΑ ΔΕΙΛΙΝΗ

Πόσο γιὰ μὲν ἀδιάφορη καὶ ξένη
δειχνόσουνα μπροστά μου σὰν παρνούσες!
Μὰ μὲ λατρεία κρυφὴ καὶ μπιστεμένη,
τὸ γινώριζα, —τοὺς στίχους μου πονούσες.
Μιὰν ὥρα δειλινὴ, τρικυμισμένη
ἀπὸ στοιχεῖα, φαντάσματα καὶ μοῦσες,
στὸ κοσμικὸ τὸ κέντρο πού ἀγαπούσες
σ' ἀντίκρουσα στὸν κύκλο σου σκυμένη.
Τὸνομά μου σὰν ἀκουσες, καὶ πάλι
δὲ μοῦ ἔρριξε; παρα ψυχρὸ ἓνα β. ἔμμα.
Μ' ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ κεφάλι
ἀσύλευτο κρατούσες, κι ἄλλο αἶμα
χάραζε τὴ χαρὰ στὰ μάγουλά σου,
σὰ σημαία στὸ κατάρτι τῆς καρδιάς σου.

ΝΑ ΣΕ ΤΥΠΩΣΩ;

Νὰ σέ τυπώσω τραγουδάει τάχα
ἢ νὰ σέ κρύψω στὴν καρδιά μου πάλι;
Στοῦ πόνου μου τάνηλοχο ἀερογιάλι
πού ὅλο φύλια ξεβράζονται μονάχα,
κρινάκι ἐσὺν χλωμὸ μου! Καὶ σὰ νᾶχα
λαγτάρια, μὴ σέ πάρ' ἢ ἀνεμοζάλη
πού σέρνει τὴ ζωὴ μου ἀερομάχα,
σ' ἀπίθωσα στοῦ στίχου τάνθογιάλι.
Ἔθάμα ἢ εὐωδιά σου... Μὰ τί ζήλια!
Στὸ χιρτί σὰ σέ βλέπω κρυφωμένο,
ἔτοιμο γι' ἄλλα μάτια, γι' ἄλλα γέλια,
δὲν μπορῶ τέτοιο ξόδι νὰ ὑπομένω.
Τὴν τέχνη μου ὅλη θέλω νὰ συντριψῶ
καὶ βαθιὰ μου τὸ πάθος σου νὰ κρύψω.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΟΘΟΣ

Ποτὲ ἀκόμα δὲν τὸν ἔχει δεῖ... Κι ὅμως τὸν περι-
μένει μ' ὅλη τὴν ἐνταση μιᾶς ἐπιθυμίας πού δὲ θὰ
σβύσει ἂ δὲ συμπληρωθεῖ. Μιά νοσταλγία ἐξάλλη
καίει στὰ μάτια της, στὰ παρ' ἑξενά της μάτια τὰ πολ-
λὴν μεγάλα καὶ μαῦρα, τὰ πολὺ ἐκστατικά, πάντα πιὸ
μεγάλα καὶ πιὸ μαῦρα, τόσο, πού μόνα τους ὑπάρχου-
νε γίνεται τὸ κατ' ἄλλωμὸς της πρόσωπο μάτια, ὅλο
μάτια. μονίχι μάτια. Ὁρὲς ἀπάλευτη μένει στοὺς ἐ-
ρημικούς, γιαλοὺς, στίς ἀμμοδιᾶς ξιπλωμένη ἢ ὀλόρ-
θια στοὺς ὀλόρθιους βράχους.

— «Μὴν εἶδε κανεὶς τὸ μεσημέρι ἢ τὰ μεσάνυχτα
τὴν ἄνωστή μου τὴν Ἀγάτη;» Στέκουνται οἱ στρα-
τοκίποι μαγεμένοι καὶ τραβηγμένοι ἀπὸ τὰ μάτια της,
σιμώνουν νὰ τῆς χιρτίσουν ὅλη τὴ δική τους τὴν ἀνώ-
τερη, τὴ μιὰ τὴν ἀγάτη πού κερτερούσε καὶ στ' ἀνί-
τεμά της ξύτησε. Βαθεῖα τοὺς κοιτάζει. Σὰ μὲ
μιὰ ἐλπίδα πού μεθυστικὰ τοὺς τρελαίνει ἀλλὰ καὶ
πολὺ ἀξεδιάλυτα. Κ' ἔξαφνα ὅταν ἔρθουνε πιά τόσο
κοντὰ ὥστε νὰ ἔχει στὰ χέρια της τὸ ἐγὼ τους, ὥστε
νὰ τὸ «νοιώθει», ξεσπᾶνε σ' ἓνα γέλιο ξεσπιστικώ-
τερο κ' ἀπὸ τὸν πιὸ τραγικὸ λυγμὸ. Σύσσωμα ἀνα-
τριχιάζει καὶ σωριάζεται ὁ διαβίτης ἀκούοντας τὸ
γέλιο πού τὸ χέλασμά σημαίνει, τὸ φριχτὸ κρήμι-
σμα τῆς ζωτικότης του, γιατί ὅλη σὲ κείνη ἔχει ὀρ-
μήσει.

Ἄδιάρρητὸν τὸν πόνο του δὲν ἔξρει. Συνειδητὰ δὲν
τὸν θέλησε. Τὸ θάμα τοῦ ζήτησε κ' αὐτὸς δὲν εἶταν
ἄξιος νὰ τῆς τὸ δώσει. Τὴ δική της λίκρια κλαίει στὸ
γέλιο ἢ φωνὴ της: — «Δὲν εἶσαι σύ. Ἐσὺ δὲν εἶσαι
πρωτόφαντα ὁμορφος. Ἐσὺ δὲν ἔρχεσαι ἀπὸ τὴ θά-
λασσα» — τὴ μιὰ ἀκόμα ἀτογοῦτση. Ὅμως περιμένει
καὶ πάλι μὲ τὴν ἴδια ὀδυνηρὴ ἐπιθυμία ..

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί μὲ τίς ἄλλες κοπέλλες
εἶχε αἰσθανθεῖ τὸ μυστικὸ τῆς ἀνοιξῆς καὶ σύντονα
φερὰ ν' ἀνοίγουνε, εἶχε σταματήσῃ τὸ βλέμμα της.
πού τώρα ἀλλοιώτικα ἔβλεπε, στὰ λυγρὰ παλληκάρια
Πιὸ ἰσχυρὰ ἀπ' ὅλες τίς κοπέλλες, σὰν ἀσυγκράτητη ἀ-
νάγκη, κάτι τὴν ἐσπρωχνε στὴν ἀντρικὴ τὴ δύναμη
μὰ καὶ κάτι ἄλλο τὴ σταματοῦσε μὲ μιὰ διαμάχη σπα-
ραχτικὴ. Σὲ κανένα βλέμμα δὲν ἀπαντοῦσε τὸν ὑπερ-
τερα ἀρμονικὸ ἀντίλαλο πού μόνος θὰ τῆς ἄρεζε, τὸ
πολὺ ἀρχοντικὸ, τὸ μοναδικὰ ὠραῖο, πού ἀπαιτοῦσε

Καὶ τὰ λόγια καὶ ἡ κίνησι καὶ ἡ σιωπὴ ὅλων τῶν
παλληκαριῶν παράφορα ἀντιχοῦσαν μὲ τὸ θαλασσι-
νὸ σχολό. Ἡ θάλασσα τὴν εἶχε μεγαλώσει, εἶχε φυ-
σῆξει τὴν πνοή στὴν ψυχὴ της... Κι' ὅταν ἀνήμπορα
νὰ τὴ συγκινήσουν εἶδε στὰ πόδια της τὰ παλληκάρια
τὰ μονότονα, ὅταν κάτι μ' ἀποστροφή ἀποτραβήχτη-
κε βλέποντας κάποτε ἓνα νιὸ νὰ ὀδηγεῖ στὸ κοινὰ

γιορτιάτικα στολισμένο σπίτι του τῆ νύφη, σικυφτὴ κ' ὑπομονητικὴ, στὸ σπίτι του τὸ μικρὸ καὶ πιγερὸ, ποὺ σὰ φυλακὴ θὰ τὴν ἔκλεινε στὰ προαιώνια ἴδια ἀκίνητα δεσμά, περίμενε τὴ θάλασσα νὰ τῆς τὸν φέρει, νὰ τῆς φέρει τὸν ὄμορφο ἀγαπημένο μὲ τὸ ἐγὼ βαθὺ κι' ἀπέραντο σὰν τὴ θάλασσα καὶ σὰν τὸν Πόθο τῆς.

Περίμενε μ' ὅλη τὴν ὀδύνη τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς συχνῆς πικρίας μὰ καὶ μὲ τὴν ἀσάλευτη πεποίθηση στὴν ἀνταλλαγὴ τοῦ Θ. σαυροῦ, τὸ Ἄξειμῆτο...

Ἐνα δειλινὸ ριγμένῃ χίμω ἀπὸ τὸ βοριανέμι ποὺ μανιάζει, ἔνα δειλινὸ ἐξεγεμενῆς διάθεσης, μέσα στὴν πλατειὰ φωνὴ τῆς τρικυμίας, ἀκούει τὴν ὑπόσχεση, πὼς ἡ θάλασσα ἀπόψε θὰ θελήσει τὸ θάμα. Ὅλο τὸ ἐσώψυχό τῆς ἀνοίγει πλατειὰ ὡς καὶ τὰ δάχτυλα γιὰ τὸ μοναδικὸ τ' ἀγκάλιασμα...

... Ἐνα κῆμα ἀγριότερο, τὸ πιὸ ἀφρισμένο καὶ τὸ πιὸ ψηλὸ καὶ σὰν πυκνὴ σὰβ' ῥίχνει στοὺς βράχους. Ἡ Ἑλίδια θριαμβευτικώτερη κι' ἀπὸ τὸ σάλιο τῆς τρικυμίας ὑψώνει τὸν Ὕμνο τῆς Ἀγαλλίαςης. Μιὰ ἀστρατὴ τὸ σκοτάδι ξεσκίζει δι' ὀμάτια χίμω ὄρθανοιγμένα, στηλωμένα, λάμπουνε μὲ μιὰ λάμψη σὰν ξωτική. Σχεδὸν τρομακτικὸ ὅμως μόνον τὸ πρωτόφαντό τους αἰσθάνεται ποὺ γοητευτικὰ τὴ γονατίζει μπροστὰ τους σ' ὀλοπλέρια προσφορά Ἀγάπης. Μέσα στὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό του ν' ἀρτάζει θέλει, στὸ δικό τῆς νὰ τὸ σιμώσει. Τὰ χέρια τῆς ἀγγίζουσε μονάχα ἕναν ὄγκο ἀναίσθητο, παγωμένον.

Ἴσαμε τὴν αὐγὴ ἀκίνητη στὴν ἴδια θέση μένει προσηλωμένη στὸ νεκρὸ τῆς τὸν Πόθο. Γιατί; γιατί; ψιθυρίζει ἄτονα... Οἱ πρῶτες ἀχτίδες διαλύοντας τὰ σύννεφα χρυσὲς τὸν φωτίζουν. Τὸν γνωρίζει... Μ' ἔνα λυγμὸ ὕλου τοῦ εἶναι τῆς. Ὁ πεθαμένος ποὺ παθητικὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν κλαίει, παλληκαρι ζωντανὸ σαρκαστικὰ τὸ εἶχε περιφρονήσει.

Καὶ νοιώθει πὼς ἀνίκανη εἶναι μόνον Αὐτὴ, ἀνίκανη γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς, τὴ μεγάλη τῆς Ἐπιθυμία, τὰ πλατειὰ φτερά. Ἡ θάλασσα τῆς τὸν ἔστειλε, κι' Αὐτὴ τὴν ὄρα τῆς ἀνεξάρτητης ἀτομικῆς νικητρῆς κινήσεως μικρόπρεπτη δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει. Τὸν εἶχε ἀφήσει ἀγνώριστο νὰ περάσει, τὴ Νostalγία τῆς χιλνῶντας, ὅλη τῆς τὴν Ὅμορφη. Ἡ ἀναμονὴ τῆς στείρα, περιττὰ ὑπερεντατισμένη, ἀνήμπορη πιά γιὰ τὴ Ζωὴ, ἀνεμπόδιστα τὸ θάνατο εἶχε δημιουργήσει κι' ἀγαπήσει. Ριγμένῃ χίμω πιὸ πεθαμένη κι' ἀπ' Αὐτὸν ἔνα τίποτε, σὰν Κατάρτες δίμετες, ποὺ μὲ μαχαίρια τὴν αἱματῶνον, ἀκούει τώρα τὸ παράπονο τῶν συντριμμένων παλληκαριῶν, ἀφοῦ ταπεινὴ κανένα θησαυρὸ ἐσώτερο δὲν εἶχε πλάσει μὲ τὸν πόνο τους καὶ φωνάζει στὴ θάλασσα τὴν ἀπελπισία τῆς τὴν ἀπέραντη σὰν τὸν ἀνάξιο Πόθο τῆς.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ

IX

Σήμερα εἶδα τὸν ὄρθρο. Εἶχε φεγγαροδὴ αἱματένια. Ὁ ἀέρας μύριζε ἀπὸ τίς σάρκες τῶν θυσιασμένων καὶ οἱ θυσιαστὲς μὲ τὰ χέρια ἀναπαμένα στὸ στήθος κοιμόντανε βχθειά. Κάποτε, κορμιά ποὺ δὲν εἶχαν ἀποκαεῖ, ἀναταράζονταν. Καὶ ἦταν ἡ μόνη κίνηση σὲ κείνη τὴν ἡσυχία. Κάποτε, χεῖλια ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα σωπάσει, κάτι ψιθύριζαν. Καὶ ἦταν ὁ μόνος ἦχος σὲ κείνη τὴν ἡσυχία. Δὲν μπορούσα νὰ δλέπω. Κάθησα σὲ μιὰ πέτρα, ἐκρυψα τὸ πρόσωπό μου στὰ χέρια μου καὶ περίμενα τὴ σειρά μου.

X

Δ' ἴχως νὰ θέλουν νὰ τὸ ποὺν ἐπλάθην ἕνα ἔργο. Ὁ ἕνας ἔβριζε τὸ φῶς, ὁ ἄλλος τὴ σκιά. Σιωπηλὸ τὸ ἔργατῆρι καὶ μόλις ἀπὸ τὸ φεγγίτη ἔμπαινε ὁ στερνὸς κρῦος ἥλιος. Δὲ μιλούσαν οὔτε διαζούνταν. Κάποτε κυττάζονταν καὶ χαμογελοῦσαν. Ἄλλοτε κυττάζονταν καὶ δάκρυζαν. Μὰ τίς περισσότερες φορές οὔτε κυττάζονταν. Ὡς ποὺ κάποια νύχτα βρέθηκα πολὺ κουρασμένοι. Καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἔργο ποὺ εἶδαν ἀνάμεσά τους νὰ ὑψώνεται, ἐννοίωσαν πόσοι φορές μέτρησαν τὰ ὕψη καὶ τὰ βάθη πάνω στὸ μέγα κῆμα τῆς ταραχῆς.

XI

...Κι' ἀκούγε τὴν περασμένη τῆς ζωὴ σὰ βουητό, εἶχως πιά νὰ συγκινεῖται. Ποιοὶ τάχα ἦχοι ἀνταμόνουνταν, γιὰ νὰ δώσουν αὐτὴ τὴν ἀκχυριστή, βαρεῖαν ἀρμονία; Ἀκούγε. Καὶ τὸ βουητό μάκρανε, ἔσβυε, ὅπως ὁ ἄχος τῆς θάλασσας, ἔταν τὴν ἀφίνομε πίσω. Τώρα ἀκοπα περπατοῦσε, εἶχως νὰ θέλει νὰ φτάσει πουθενά. Ποῦ νὰ φτάσει; ἡ καινούργια πολιτεία, κάτασπρη ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς γνώσεως, δὲν εἶχε μυστήρια, οὔτε ἐναλλαγές ποὺ νὰ τὴν τραβοῦσαν. Τὰ μάτια τῆς ἔδλεπαν πέτρα, τὰ δάχτυλά τῆς, ποὺ ἄλλοτε ταράζονταν ἀπὸ τὸν πόθο ν' ἀγγίξουν, τώρα φτάνανε παντοῦ. Ἡ προσωρινὴ ζωὴ ἔχει συγκινήσεις. Ἡ αἰωνιότητα εἶνε σὰν ἕνα μωσαϊκὸ ἀποτελεσμάτων. Μόνον σὰν κουράζονταν ἀπὸ τὴν ἀταραξία τοῦ ἑκουτοῦ τῆς ἔκοδε τὸ βῆμα, γιὰ νὰ ἀκούσει τὸ μακρυνὸ πιά βουητό τῆς περασμένης τῆς ζωῆς, ποὺ ἦταν βέβαιη: θὰ ἔμενε ἄλυτο καὶ ἀνεξήγητο μπροστὰ σὲ ὅποια τῆς γνώση.

XII

—Μοῦ πονάει τὸ κορμὶ στὰ μάκμαρα. Πεθύμησα ἕνα μαλακὸ κρεβάτι. Σεντόνια καθρέα ποὺ νὰ μυρίζουνε λεβάντα... ἄχ, ἕνα κρεβάτι.

—Σεντόνι σου τὴ σκόνη καὶ στρώμα σου τὸ μάρ-